

KPS Blog juni 2020 - 2:

Zorg jij voor een feestje?

Twintig jaar in het pensioenvak, tijd voor reflectie. Nadat ik eerder deze maand een blog (of was het een opiniestuk) heb geschreven over intergenerationele conflicten, stel ik mijzelf de vraag: waarom zit ik eigenlijk in het pensioenvak? Wat inspireert mij nu al die tijd voor een sector waar ik bij toeval in ben gerold?

Vaak denk ik terug aan een periode in het begin van mijn carrière. Ik had toen het genoegene vele malen aan te mogen schuiven bij bestuursvergaderingen van verschillende pensioenfondsen. Vooral één van deze pensioenfondsen belichaamde voor mij de pensioengedachte zoals die voor mij moet zijn: het verzorgen van de huidige én de toekomstige generaties. Dit pensioenfonds was een uitzondering. Het had namelijk geen last van een te lage dekkingsgraad. Het was een gesloten pensioenfonds met een 'luke probleem': er was teveel geld. En hoe verdeel je de pensioenpot over een beperkt aantal deelnemers, waarvan de jongste, op drie wezen na, 55 jaar is? Het moet niet zo zijn dat de huidige generatie een ruim pensioen geniet, terwijl bij de laatste nabestaande het geld op is. En omgekeerd: als je nu (te) zuinig bent voor de huidige generatie, blijft er dan een enorme pot met geld over voor de laatste uitkeringsgerechtigde? Die situatie leidt tot de vraag wat je dan met zo'n pot met overblijvend geld doet. Geef je dit dan aan een goed doel of had je dit liever over de gepensioneerden verspreid? Dilemma's die elke vergadering weer aan de bestuurstaafel werden besproken. En daar hield het niet mee op. Want als er genoeg financiële mogelijkheden zijn om ruim te indexeren, wat voor signaal geef je dan af aan de rest van de pensioenfondsen, als zij slechts minimaal of niet kunnen indexeren?

Dit pensioenfonds had een nauwe band met de achterban. Elke vergadering werd er stilgestaan bij de deelnemers die in de tussenliggende periode waren overleden en er was tijdens de uitvaart altijd iemand namens het bestuur aanwezig. Op de actuaaris en mijzelf na, was er dan ook geen sprake van om externe bestuursleden aan te trekken. Wel moesten daardoor de statuten op enig moment aangepast worden want de bestuursleden kwamen toch echt boven de in de statuten genoemde maximale leeftijd van 75 jaar uit. En als zij vonden dat zij hun werk niet meer naar behoren konden doen, dan legden zij hun taak neer, met pijn in het hart. Maar wel reëel... geen persoonlijke belangen die voorgingen, maar altijd de achterban in het hoofd.

De algemene ledenvergadering was ook een eyeopener; 200 van de 600 gepensioneerden kwamen opdagen. En dat aantal was hoger geweest als de overige gepensioneerden hadden kunnen komen. Op die leeftijd speelt gezondheid nou eenmaal een rol. En als er een vraag gesteld werd, was er genoeg geduld tot de vraagsteller de tijd had genomen om richting microfoon te schuifelen, al dan niet met rollator of stok. De afsluitende borrel was berucht: alle verhalen van vroeger passeerden de revue. Als jonkie zou je je dan buitengesloten kunnen voelen, maar het voelde eerder alsof ik er honderden opa's en oma's bij had gekregen. Tijdens de vergaderingen van dit pensioenfonds heb ik veel geleerd. Wellicht zelfs nog meer dan tijdens vergaderingen bij 'reguliere' pensioenfondsen. Want menselijker kon het niet. De verzorgingsgedachte tot de max.

Toen een jaar of tien geleden één van mijn zusjes mij vroeg wat ik nou eigenlijk voor werk deed, kwam ik niet verder dan 'iets met pensioen, weet je wat dat is?'. Haar antwoord was dat dat toch iets was als je een feestje kreeg als je stopte met werken. Het bleek dat de directeur van haar basisschool net met pensioen was gegaan en daar was blijkbaar een feestje aan gewijd. Haar vervolgvraag: "Zorg jij er dan voor dat er een feestje is als mensen stoppen met werken?", kon ik alleen maar beantwoorden met: "Ik hoop het, ik hoop het echt".

Gaby Ricart Hernandez-de Léon
(mede)voorzitter van de KPS werkgroep Jong & Oud

Dit blog is op persoonlijke titel op uitnodiging van KPS geschreven:

www.kps.nl